

NAJDU SI TĚ VŠUDE

THRILLER

ELSEBETH
EGHOLM

Najdu si tě všude

Copyright © Elsebeth Egholm 2017
Published by agreement with Copenhagen
Literary Agency ApS, Copenhagen.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jan Šimral, 2019
Cover © Kreatika s.r.o., 2019
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2019

ISBN 978-80-7642-369-5 (pdf)

Elsebeth Egholm

Najdu si tě všude

VENETA

Věnováno mé milované mamince

Bylo půl druhé a jasné noci už zjevně skončily. Tmu prosvětlovaly jen pouliční lampy a reflektory aut.

Rina zaklonila hlavu a snažila se dohlédnout až k horním patřům budovy zvané „Hranol“. Šlo o mrakodrap ze skla s trojúhelníkovým půdorysem. Měřil 63 metrů a výškou ho v druhém největším dánském městě Aarhusu trumfla jen špička věže místní katedrály, kancelářská budova EY a hotel Aarhus City Tower.

Sundala si batoh, rozeprala ho a vyndala z něj sáček s magnéziem na lezení. Napevno ho připnula k lehkému horolezeckému sedáku, který měla natažený přes černý trikot. Na zádech měla pověšené dva plakáty, smotané do ruličky.

Ponořila prsty do magnézia a zhluboka se nadechla. Až do břicha. S mírně rozkročenýma nohama si klekla a vyskočila. Po třech pokusech se jí podařilo zachytit se převislé stříšky nad vchodem do místní realitní kanceláře a přitáhnout se rukama nahoru.

Vyšvihla nahoru pravou nohu a přesunula těžiště těla blíže ke skleněné stěně. Potom se levou rukou chytila okenního rámu a narovнала se. Rám měl ostré hrany, ale Rina ho i tak svírala vší silou. Nepodcenila přípravu. Věděla, že hloubka lišty kolem každého skleněného panelu činí přesně třicet šest milimetrů a vnější stěna mrakodrapu je plná drobných montážních prvků ještě z doby jeho výstavby.

Lezla nahoru. Tiskla pogumované podrážky svých speciálních lezeckých bot na skleněné panely budovy a propínala nohy na maximum, když využívala rámu panelů jako opěrných bodů. Sklo

při tom skřípavě naříkalo. Zároveň se rukama zachytávala svislých hran panelů, a tak pomalu postupovala směrem vzhůru. Zapojovala při tom snad všechny svaly v těle. Ruka, ruka, noha, ruka, noha, noha a narovnat se. Další skleněný panel zdolala stejným způsobem. A další.

Postupně najela na ten správný rytmus. Šlo jí to. Bylo to jako jít po ulici. Ruka, ruka, noha, ruka, noha, noha. Kdyby se na ni někdo zezdola zadíval, naskytl by se mu zvláštní pohled. Malá černě oděná postavička lezoucí nahoru po skle jako pavouk.

Noční ticho najednou rozřízl zvuk sirén. Pomyslela si, že na ni možná přišli.

Ale nebezpečí zmizelo stejně rychle, jako se objevilo. Ve skle se objevil odraz dvou hasičských aut, která prosvištěla dole po ulici Silkeborgvej ve směru na Gellerup. Vyjela z nedaleké historické budovy hasičské stanice v ulici Ny Munkegade. Kus za nimi se řítily dvě policejní auta. Vřískot sirén se začal ztrácet, jako kdyby někdo ztlumil zvuk na ovladači, a vozidla zmizela ve tmě.

Přitiskla čelo k chladné skleněné stěně. To vyrušení ji znervóznilo víc, než si sama byla ochotná přiznat. Plynulý rytmus jejího pohybu byl ten tam a v rukou začínala cítit únavu.

Na stěně našla jeden ze spásných montážních prvků, nylonovou smyčku ze sedáku zahákla za karabinu a tu pak připevnila k výstupku. Nebylo to ideální. Chtěla nahoru vylézt bez přestávek a sedák plánovala využít až při cestě zpátky. Ale chvíle odpočinku jí dodala sílu, aby mohla pokračovat.

Zbytek už proběhl podle plánu.

Vylezla až na plochou střechu o dalších třicet metrů výše, narovnal se a rozhlédla se po městě. Na druhé straně ulice vystrkovaly čtyři masivní jeřáby svoje labutí krky vzhůru k noční obloze. Na

stavbě nové VIA univerzity se přes den pilně pracovalo, ale teď v noci připomínalo celé staveniště město duchů. Jen v blocích domů za benzinovou pumpou Circle K se ve dvou oknech svítilo a nad stojany zářilo chladné neonové reklamy. Dole občas projelo auto, jinak panovalo úplné ticho.

Z pohledu na město cítila stejné opojení, jako kdyby zdolala Mount Everest nebo vylezla na jeden z newyorských mrakodrapů. Mohla si připadat jako královna. Byla jediná v celém Aarhusu, kdo právě teď seshora shlížel na starou fasádu pivovaru Ceres a za ní vystupující skleněnou kupoli kongresového centra.

Ale ještě nebyla ani zdaleka u cíle.

Sundala si batoh a našla v něm injekční stříkačku s domácím lepidlem na tapety vyrobeným z vody a bílé mouky.

Roztáhla jeden z plakátů a lepidlem postříkala celou jeho zadní stranu. Pak ho vylepila na skleněný panel pod sebou, který zároveň tvořil okno jedné z mnoha kanceláří v mrakodrapu. Tam ho ráno najde kdosi, kdo vytáhne žaluzie a místo do slunečního svitu bude zírat do bílé masy lepidla.

S druhým plakátem to šlo ještě rychleji. Žádné sirény se už neozvaly. Předem naplánovaná lezecká trasa i vylepení plakátů klaply přesně podle Rininých propočtů.

Bylo dvacet minut po třetí hodině v noci, když upevnila karabinu k dalšímu montážnímu prvku a bez problémů slanila dolů. Jediné, co po ní na mrakodrapu zůstalo, byly dvě nylonové smyčky. Plakáty nahoře nevydrží dlouho. Lepidlo z mouky a vody nemá moc velkou trvanlivost. Trochu zaprší a oba půjdou k zemi.

Rychle sbalila lano do batohu, vrátila se ke kolu a dovedla ho na cyklostezku na opačné straně silnice. Za chvíli už se řítila směrem na náměstí Vesterbro Torv, dále po Nørre Allé a přes Nørreport na

náměstí Østbanetorvet. Potom zahnula do ulice Skovvejen, chvíli se jí držela, než sjela z cyklostezky a vydala se doleva po cestě, o níž všichni cyklisté v okolí věděli, že vede do čtvrti Trøjborg.

Dojela k přístřešku na kola, vmanévrovala s kolem dovnitř a zamkla ho. V tu chvíli její smysly zaregistrovaly pohyb ve tmě kousek od ní a zároveň i štiplavý závan potu.

Chtěla se otočit, aby zjistila, o koho jde, ale už to nestihla. Někdo ji zezadu chytil jako do svěráku. Cítila jeho vypracované svaly a těžký dech v hrudníku. Na krk jí přitiskl nějaký ostrý předmět. Zareagovala automaticky.

„Pust' mě!“

Celé její tělo se napružilo, přichystané k akci. Každá buňka jejího těla v sobě měla zapsané hodiny tréninku, všechny svaly byly vyladěné do dokonalé souhry. Byla připravená. Nedělala si žádné iluze. Útočník zjevně není žádné tintítko. Měl velkou sílu, ale Rině zase nechyběla mrštnost. Běželo jí hlavou, že jestli se hned teď nevyprostí z jeho sevření, umře.

Podánilo se jí ho kopnout a zároveň mu sevřela ruku.

„Do prdele,“ vyštěknul muž hlubokým chraptivým hlasem.

Vši silou ho odstrčila a uslyšela zvonivý zvuk, jak mu něco vypadlo z ruky na cementovou podlahu přístřešku. V rychlé otočce vystřelila rukou proti jeho obličejí, ale stihnul včas uhnout. Pokusil se jí volnou rukou zacpat ústa, ale kousla ho až do masa, i když měl ruce chráněné rukavicemi. Zařval. Vykroutila se z jeho sevření, otočila se a vrazila mu koleno do rozkroku. Vztekla vykřikl:

„Ty děvko!“

Pak ji nechal být.

Slyšela ho, jak se supěním vrávoravě vybíhá z přístřešku a pak i ze zadního dvorku domu. Rina byla tak nastartovaná, že udělala

několik bezděčných kroků směrem za ním, aby ho pronásledovala, a náhodně při tom popadla jakési prkno, které mu chtěla rozmlátit o hlavu. V žilách jí divoce proudil adrenalin. V tu chvíli se cítila jako ženská obdoba Supermana. Stála několik vteřin se zvednutou rukou. Do kůže se jí mezitím stihly zavrtat třísky. Pak se najednou zhroutila do sebe. Sesunula se na zem a zády se opřela o neopracované dřevo na stěně přístřešku. Obličej si schovala do dlaní.

Ve snu se jí zjevil jakýsi muž s dlouhými vousy. Ona sama tam vystupovala jako dítě. Něco na ni křičel, ale nerozuměla mu. Hlavu měla plnou vody. Klokotavé, zpěněné vody. Ležela na zapáchající prkenné podlaze a třísky z prken se jí zabodávaly do rukou. Muž ji kopnul do břicha, celým tělem jí prostupovala bolest. Byl cítit pivem a cigaretami. Její strach se pomalu měnil v hněv. Podařilo se jí vstát. Začala ho škrábat a kousat. Oči se mu rozšířily údivem. Zaradovala se z vítězství. Když na něm roztrhla bundu, narazila rukou na něco chladného a na podlahu spadl jakýsi lesklý předmět. Ale ona pořád slyšela jenom vodu. Pak se ocitla venku a běžela lesem, až nakonec spadla do nějaké díry plné listů.

„Lino, jsi tam?“

Rina slyšela ozvěnu hlasu doprovázenou opatrným zaklepáním. Ale spánek jí ještě nechtěl pustit ze své moci, nemohla se vůbec pohnout.

Nech mě spát.

Nakonec přece jenom pootevřela oči a pohled jí utkvěl na jejím nejnovějším přírůstku: na grafice se superhrdinou pyšnicím se vzdouvajícími se svaly a rudými boxerkami s textem ‚Miluju sám sebe‘.

Ženský hlas se ozval znovu: „Linooo? Otevřiiii!“

Spala jenom asi hodinu nebo dvě a měla pocit, jako by se jí po hlavě projelo pár parních válců. Není divu, když ji ve spánku pořád pronásledoval ten muž s nožem.

„Do hajzlu!“

Nejradši by na to všechno zapomněla. Vrátila čas. A právě teď rozhodně netoužila po společnosti.

„Přijď až zejtra!“ zavolala.

Slyšela, jak Chung mizí ode dveří. Za chvíli začala rachotit v kuchyni.

Rina ale věděla, že tímhle to neskončilo. Chung se obvykle tak snadno nevzdává.

Znovu zavřela oči, ale noční události se před ní začaly odvíjet v další repríze. Pořád jí připadalo, že na krku cítí ostří, i když ve skutečnosti jí během útoku pomohl tlak nože zmírnit svetr, který měla na sobě. Také jako by se na ni ještě sápal to šlachovité tělo a jako by se jí zvedal žaludek z útočnickova potu.

Pocítila touhu se s tím vším někomu svěřit. Každý by v takové situaci šel na policii, ale Rina už jako puberťačka muže zákona nesnášela a nic se na tom od té doby nezměnilo. Úplně viděla, jak ji vyslýchá komisioní policista, který vypadá, jak kdyby spolkl pravítko: „A co přesně jste dělala v tom přístřešku na kola v pátek v půl čtvrté ráno?“

Co by mu řekla? Že se stavovala u nějakého pacienta? To by si mohli rychle ověřit. Samozřejmě mohla být ve městě a zlít se tam pod obraz, ale to moc nepasovalo k tomu, že je lékařka, a navíc její malá klinika sdružující několik praktických lékařů dnes pořádá večírek. A že ještě předtím musí vyzvednout víno, kanapky a party talíře. Nemluvě o tom, že by tam dnes večer měla vystupovat v roli příjemné hostitelky, působit při tom svěže a levou zadní zvládat společenskou konverzaci.

Na schodech uslyšela kroky. Chung měla šestý smysl. Poznala, když byl někdo v průšvihů. Už několikrát to prokázala v praxi.

„Lino. Jsi tam? Já polívka pro tebe,“ lákala Rinu.

Nikdo nemohl Chung obvinít z toho, že by plýtvala slovy. Rina se otočila na druhý bok a přes hlavu si přetáhla peřinu. Kdyby to byl její styl, převrátila by do sebe ještě před usnutím pořádnou lahev něčeho dobrého. Whisky. Nebo koňak. Chung milovala koňak a taky čínskou hru madžong.

„Jdi pryč,“ zakřičela na ni přes dveře.

„Volat tvoje matka,“ řekla jí Chung.

„Ať jde do háje!“

„Tvoje matka?“ zeptala se Chung pohoršeně.

„Jo, přesně ona!“

Chung z nějakého neznámého důvodu Mimi zbožňovala, i když se s ní setkala jen několikrát. Rina si často říkala, že za to může jiná mentalita. Ve Vietnamu si starších lidí vážili a nepřicházelo v úvahu, že by si dovolili je za něco kritizovat. I Chung sama byla vroucně milovaná svým jediným synem Jimmim, provozovatelem takzvané čínské restaurace v centru města.

Rina ze sebe shodila peřinu, popadla kimono a spustila nohy na dřevěnou podlahu.

„No jo. Tak já jdu.“

Chung byla tak malá, že ji kukátkem skoro nebylo vidět. Ukázala se jen šošolka jejích vlasů, zářivě černých a zcela určitě barvených. Kolik jí tak může být? Asi kolem šedesátky.

„Co je to s tebou?“

Chung si ji kriticky měřila, když se protáhla dveřmi a zamířila si to do ložnice, v jedné ruce misku s polévkou, ve druhé kapesník. Postavila polévku na komodu a ukázala na postel, kde se válela zmuchlaná peřina. Strčila pod peřinu ruku a počínala si jako slečna Marplová.

„Teplá,“ konstatovala. „Ty být nemocná?“

Rina přikývla. Stejně cítila knedlík v krku. Ale Chung se ne- nechala obalamutit.

„Ty dobré oči,“ prohlásila s hlavou nakloněnou na jednu stranu, jako kdyby to byla ona, kdo vystudoval medicínu. „Ty žádná teplota.“

Rina si povzdechla. Nejraději by teď byla sama. Měla o čem přemýšlet. Ale byla pravda, že se o sebe s Chung navzájem staraly a Chung Rině rozuměla víc, než by se dalo soudit z její špatné dánštiny.

„Ne, teplotu nemám.“

„Problém s fešák?“

„Fešák“ byla Chungina přezdívka pro Roberta, kterého neměla ráda. Jejich antipatie byly vzájemné. „Nevzdělanec,“ řekl o Chung jednou Robert, protože se za čtyřicet let nenaučila plynule dánsky.

„Ale princ Henrik přece taky neumí dobře dánsky,“ odpověděla mu na to tehdy Rina.

Šla ke komodě a otevřela spodní zásuvku. Vyndala z ní nůž. Vy- dala se ho do přístřešku na kola hledat ještě předtím, když trochu přišla k sobě a do dvora začaly dopadat první sluneční paprsky.

„Co to je?“ zeptala se Chung.

„Přepadli mě. Nějaký chlap s nožem.“

Chunginy oči za brýlemi potemněly. Uprchla z Vietnamu na člunu, do Dánska přišla začátkem osmdesátých let. Sama, ve vysokém stupni těhotenství, vyděšená. Možná toho zažila už tolik, že se její strach obrousil jako hodně používaný smirkový papír.

„Kdo to byl?“

„To právě nevím. Někdo, kdo mě nemá rád. Třeba noční doručovatel novin nebo co já vím.“ Chung si kapesníkem osušila pot na čele a pod brýlemi. Z nějakého důvodu jí bylo pořád horko.

„Ty jít na policii?“

Tvářila se skepticky. Kapesníkem se teď otírala vzadu na krku. Nelibost vůči policii cítily obě stejnou.

„To asi ne. Byla jsem v noci venku.“

Chung byla jednou ze tří osob, které věděly, co Rina někdy v noci podniká. Přikývla s výrazem porozumění, v ruce mačkala kapesník. Ukázala na nůž. Šlo o běžný kuchyňský nůž s černou rukojetí. Čepel měřila asi patnáct centimetrů.

„Je ostrý?“

Prohlížela si ho, jako kdyby uvažovala, jestli by nůž nenašel využití v Jimmiho restauraci.

„Dobrá otázka.“

Rina si opřela nohu o kraj postele a přejela si ostrím po lýtku.

Dolů se začaly snášet krátké světlé chlupy. Chung se zasyčením vtáhla vzduch do úst.

Rina odložila nůž. Po noze jí stékal proužek krve.

„Stejně jsem si dneska chtěla oholit nohy,“ řekla a pokusila se o úsměv.

Evin mobil na nočním stolku zazvonil, zrovna když usnuli. Nebo to tak Stankovi alespoň připadalo. Ale Eva se telefonu zmocnila během chvíličky, což ho přivedlo na myšlenku, jestli spánek jenom nepředstírala. V každém případě teď vypadala naprosto probuzeně a svěže. Vyskočila z postele a rychle na sebe začala házet oblečení.

„Volal komisař. U jednoho z domů v ulici Silkeborgvej našli mrtvolu. Nějakej mladej kluk,“ vysvětlila mu a při tom hledala zbylé kusy garderoby. „Na místě už je hlídka. Důstojník uniformovaný policie si myslí, že tam budeme zapotřebí.“

Stanek jen pomalu a neochotně otvíral oči. Říkal si, že není nad to, cítit pod hlavou měkký polštář.

„Dobře,“ zamumlal pak.

„Možná spadl při výstupu nahoru.“

Sotva jí rozuměl, protože si zároveň natahovala přes hlavu svetr.

„Při čem?“ zeptal se Helge Stanek. Už byl úplně probuzený.

„Při výstupu. Měl na sobě speciální lezecké boty.“

Eva si zapínala sukni a zároveň si nazouvala boty. Stanek zůstal ležet a díval se ni, až na něj netrpělivě pohlédla.

„A taky to vypadá, že nahoře na Hranolu byl Private Eye.“ Stanek se v posteli posadil. Ten člověk se objevoval úplně všude. Teď dokonce tam, kde možná došlo ke spáchání zločinu.

„Může ten mrtvý být on?“

Eva pokrčila úzkými rameny.

„Myslím, že věkově to nesouhlasí.“

Odhodil peřinu stranou. Původně si dnešní ráno ve chvíli, kdy dlouho po půlnoci konečně začal usínat, představoval trochu jinak.

„Pojedeme každý svým autem,“ rozhodla Eva. „Vyras dvě minuty po mně.“ Hodila si na sebe kabát a popadla kabelku. Mobil zastrčila do kapsy.

„Jak vypadám?“

„Sexy.“

Ještě zašla do koupelny. Slyšel, jak pouští vodu. Za tři minuty vyšla ven ozdobená rtěnkou a trochou make-upu. Vlasy si umně splekla do sofistického účesu a z očí už jí zmizela jakákoliv známka sexu a tepla postele.

Stanek mezitím vypustil Charlieho do zahrady a nasypal mu do misky žrádlo. Sám se ale ještě nestačil obléct, byl úplně nahý. Když ho sestersky políbila na tvář, držela si od něj odstup.

„Uvidíme se tam.“

Slyšel, že sotva vycouvala zpod přístřešku na auto, sešlápla plyn. Oblékl se, vyhnal psa na zahradu a doufal, že ho soused odpoledne nezapomene vzít s sebou na procházku, až půjde venčit svého německého ovčáka.

„Tak, pejsku, buď hodnej a pohlídej to tu.“

Charlie se na něj podíval, jako kdyby lepší vtip v životě neslyšel. Stanek mávl rukou.

„No jo, já vím.“

Rychle se rozhlédl. Opravdu tu nebylo moc co hlídat. Johanna mu toho po rozvodu moc nenechala. To nejcennější, na co by tu případný zloděj mohl narazit, byl paradoxně právě samotný pes.

* * *

Nejjednodušší by bylo sejít se přímo na místě, ale nikdy nevyvráželi do akce rovnou z domova. Takže přijel na policejní ředitelství chvíli po Evě, jak se domluvili. Ty dvě minuty, které zmiňovala Eva, si nicméně zaokrouhlil směrem nahoru. Několik kolegů už si na ředitelství připravovalo nádobíčko. Pozdravili se a s Evou pak společně odjeli k místu neštěstí v neoznačeném VW Passatu.

Uniformovaní policisté už mezitím celý prostor uzavřeli a odklonili dopravu. Kývl jim na pozdrav a koutkem oka zahlédl, že se Eva vydala k mladému muži v džínách a prošivané bundě a dala se s ním do řeči. Na bobku u mrtvého těla seděl Lars Mårup. Na sobě měl modrý ochranný oblek, sítku na vlasy, speciální boty a latexové rukavice. Nahoře na střeše budovy z červených cihel obcházel policejní technici a dělali svoji práci.

Stanek se zadíval na mladého muže na asfaltu. Ležel na zádech s levou rukou nataženou do strany, jako by se na něco snažil dosáhnout. Od hlavy až k patě měl na sobě těsné černé oblečení. Pravá ruka mu spočívala na prsou, ale pravou nohu měl od kolene dolů vykloubenou do nepřirozeného úhlu od těla a místo chodidla mu zůstal jen krvavý kus masa, bez boty. Zadní část hlavy si roztříštil o asfalt, kolem se rozlévala malinká loužička krve. Jeho obličej připomínal zdeformovanou masku a Stanek pochyboval, že podle něj někdo bude schopen muže identifikovat.

Uprostřed mladíkova hrudníku se na černém oblečení jasně rýsovala nějaká stopa.

„Je to otisk podrážky?“ zeptal se Stanek.

Lars Mårup přikývl.

„Tvoji kolegové už si to nafotili.“

„Takže ho někdo skopnul dolů?“

To nebyla Mårupova parketa, ale i tak odpověděl:

„Vypadá to tak.“

Kousek odtud vyznačili policejní technici křídou dva kruhy a přidali k nim žluté cedulky s číslem.

„Co leželo tamhle?“ ukázal Stanek příslušným směrem. „Jedna bota a co ještě?“

„Batoh,“ zareagoval Lars Mårup. „Má ho René Johansen.“

„Byl hned mrtvý?“

„Asi jo.“

Lars Mårup zaklonil hlavu a podíval se nahoru na střechu budovy z červených cihel. Byl z těch soudních lékařů, kteří měli ve zvyku dívat se na každý případ jako na celek a nesoustředit se jen na to, co se dalo zjistit ze samotného mrtvého těla.

„Jestli spadl tamhle seshora, tak neměl šanci.“

Stanek se podíval stejným směrem. Budova stála hned vedle mrakodrapu Hranol, kam Private Eye umístil dva plakáty, každý s jedním okem, takže fasáda připomínala obličej. Oči shlížely dolů na mrtvolu i na ně dva. Měl z toho pocit, jako kdyby seděl u zkoušky.

„Místo dopadu by tomu odpovídalo, ne?“

Lars Mårup jenom přikývl. Stanek zase stočil pohled k mladíkovi na zemi.

„To nemůže být on, že ne? Ten Private Eye.“

Mårup zakroutil hlavou.

„Jestli si dobře vzpomínám, začalo to někdy začátkem tisíciletí jako forma umění ve výškách nad městem. Tenhle tehdy musel chodit tak maximálně do školky.“

„Není tu ani moc krve,“ konstatoval Stanek.

„Vevnitř z něj nepochybně zbyl jeden velkej zkrvavenej chumel, kterej drží pohromadě jenom kůže a oblečení,“ řekl Lars Mårup zcela klidným hlasem.

Stanek se zase podíval nahoru, tentokrát na černé mraky, které se nad nimi v tom chladném srpnovém ránu nashromáždily. Noc sice byla suchá, ale teď cítili ve vzduchu déšť, což nebylo něco, po čem by právě toužili. Déšť mohl poničit stopy.

„Jsi schopen odhadnout čas smrti?“ zeptal se Stanek.

Lars Mårup rezolutně zakroutil hlavou.

„Tak určitě k tomu došlo dneska v noci, to je jasný. Musím se na něj ale pořádně podívat, abych mohl říct něco určitějšího.“

„Našel ho tamhleten týpek?“

Stanek ukázal na muže, se kterým ještě pořád hovořila Eva.

„Myslím, že jo.“

Stanek se rozhodl Evin rozhovor se šťastným nálezcem nerušit, i když by co nejdřív potřeboval zjistit, co se dozvěděla. Místo toho šel k autu policejních techniků, kde stál René Johansen a držel v ruce plastické sáčky s věcmi oběti.

„Takže ho někdo zabil?“

„Zjevně,“ opáčil René Johansen. „Musíme zajistit jeho oblečení a podívat se, jestli budeme schopní tu podrážku identifikovat.“

„A někdo ho skopnul dolů, nebo se to stalo jinak?“

Dobře věděl, že odpověď bude opatrná.

„To právě ještě nevíme.“

„Měl u sebe nějaké doklady?“

René zvedl sáček se dvěma plastovými kartami, řidičským průkazem a kartičkou zdravotní pojišťovny. Na fotce byl mladý tmavovlasý muž.

„Henrik Plesner, ulice Kamillevej 23, 8370 Hadsten,“ stálo na kartičce pojišťovny. Rodné číslo prozrazovalo jeho věk: 19 let.

Tak už měl jméno a adresu. Ještě před pár hodinami měl i život v těle.

„A co mobil?“

René Johansen mu ukázal další tři sáčky. V prvním z nich byla uložena chybějící lezecká bota z pravé nohy. Druhý sáček ukrýval starší iPhone a třetí pak tři spreje s nápisem Molotov.

„Barva ve spreji?“

Technik přikývl.

„Měl je v batohu. Podle mě se chystal na graffiti.“

„Ale proč by ho někdo shazoval dolů?“

René Johansen se na něj podíval způsobem, který mu měl připomenout, že lidi se přece navzájem zabíjejí i z těch nejpodivnějších příčin.

Stanek ukázal na červenou budovu.

„Vypadá to, že nestihnul ani čárku.“

„Říkají tomu *roofspots*,“ podotkl René Johansen. „Když vylezou někam na střechu a malují tam graffiti.“

Stanek byl v tu chvíli moc rád, že jeho synovi je jenom sedm a zajímá se hlavně o auta.

„Aha.“

René Johansen pokračoval:

„Říkal mi o tom vnuk. Má kamaráda, který něco takového dělá.“

Stanek se na policejního technika blíže zadíval. Vypadal trochu zanedbaně. Neupravené strniště mu moc neslušelo a v koutku jednoho oka měl ospalek.

„A jak se jinak máš?“ zeptal se ho.

René Johansen zamrkal.

„Dobry. Nějak to zvládám.“

Jeho hlas zněl normálně, ale prozrazovaly ho červené oči.

„Kdyby něco, dej vědět,“ zareagoval Stanek. Nevěděl, co dalšího by měl kolegovi, který přišel o ženu, říct.

„Pomáhá mi práce,“ uzavřel téma René Johansen.

Hans Mortensen sestoupil ze střechy a namířil si to k nim dlouhými rozhodnými kroky. V ruce držel foťák. Připojila se k nim i Eva.

„Nahoře jsou stopy podrážek,“ prohlásil Hans Mortensen, když byl pár metrů od nich.

Přišel blíž a podržel foťák tak, aby viděli na displej. Projel sérii fotografií, než našel jednu, kterou jim zvětšil. Stanek na fotce rozeznával řadu stop otisknutých v něčem, co připomínalo červený písek. Byly ale nezřetelné, jako kdyby tam běhalo stádo. Na kraji se nicméně rýsovaly dvě neporušené stopy.

„Musíme udělat odlitek a porovnat jej se stopou na oblečení oběti,“ řekl Hans Mortensen.

Stanek a Eva poprvé od příjezdu navázali oční kontakt.

„Začneme tedy střechu vést jako místo činu číslo dvě a pošleme tam další tým, aby se na to pořádně podíval,“ rozhodla Eva. „Taky budeme potřebovat někoho, kdo potvrdí identitu mrtvého, a musíme objednat pohřebák, aby ho převezl na soudní a mohla co nejdřív začít pitva.“

Stanek se podíval nahoru na střechu červené budovy a pak zpátky na tělo oběti, k němuž se právě sklonil Lars Mårup a vsunul mu do ucha teploměr. Připadalo mu, že louže krve na asfaltu pod hlavou Henrika Plesnera se mezitím zvětšila.

„Vypadá to na vraždu,“ řekla Eva.

Rina zírala na prázdnou misku. Nudlová polévka od Chung jí udělala dobře, když ji jedla, ale teď se cítila úplně ochromená.

Nůž vrátila zpátky do zásuvky, ale pořád jí připadalo, jako kdyby ho měla přitisknutý na krk. Byla schopná své tělo přinutit jen k malým pozvolným pohybům. Potily se jí dlaně. Kimono se jí lepilo na záda.

Uslyšela, jak něco šustí za záclonou a za chvíli ucítila na krku Konrádovy kočičí tlapy. Zvedla se z gauče, aby mu dala do misky žrádlo. Celým dnem se vyloženě protpřela.

Padesátkrát se přitáhla za ruce na *hangboardu*, speciální posilovací desce, kterou si připevnila nad kuchyňské dveře. Když cvičila, lépe se jí přemýšlelo. Pocit, že je schopna zvednout svou vlastní váhu z podlahy, jí dodával určité sebevědomí. Tohle přece musí zvládnout. Přece musí zvládnout chlapy, co se k ní zezadu připlíží na tmavých dvorcích.

Pátrala v paměti po někom, kdo mohl mít důvod ji nenávidět. Byl to ten chlápek, kterého odmítla potom, co spolu tancovali v klubu Gyngen minulý pátek? Nebo to byl ten, jak se jen jmenoval... Søren, jak ho nepoznala, když se sešli na druhé schůzce, a on se hrozně urazil? Nebo nějaký bývalý přítel? Odhadla špatně něčí výraz v obličejí a řekla něco, co mohlo vyvolat takovou nenávisť?

Tomu nevěřila. Musela být náhodná oběť. Ten chlap se prostě potuloval v noci venku, stejně jako ona sama. Viděli ji, jak se vrací domů a vede kolo do přístřešku. A tak šel za ní.

Ale co po ní vlastně chtěl? Mělo jít o znásilnění? Nebo o loupež? To se už asi nikdy nedozví.

Plánovala dát si sprchu a vyrazit ven, ale ještě předtím si zkusila pár lezeckých kombinací na své domácí cvičné stěně, která visela na zdi v obýváku, a pak strávila čtvrt hodiny studiem obličejů: v knize plné různých obličejů se učila navzájem mezi nimi rozlišovat a zapamatovat si jejich proporce a rozměry. Klíčovou rolí v obličejí hrají vzdálenost od úst k nosu. Jde o jeden z nejcharakterističtějších rysů každé tváře. Důležitým prvkem je i tvar očí, stejně jako vnější obrys obličeje: kulatý, oválný nebo hranatý. Také tvar uší se liší. A ušní lalůčky, ty mohou mít nekonečně variant. Celá ta věda o obličejích se jí mohla hodit, když si potřebovala nějaký obličej opravdu zapamatovat. Ale samozřejmě šlo o teorii. Praxe byla něco zcela jiného.

V koupelně si v zrcadle všimla hluboké červené stopy po noži, ale rána nekrvácela. Zakryla si krk šátkem a vyrazila na kole za matkou. Cestou se stavila v lékárně vyzvednout pro ni pár věcí. Mimi jí totiž nadiktovala celý seznam, jako kdyby si objednávala zboží někde v e-shopu.

Matčina vila se nacházela ve čtvrti zvané Risskov, nabízela výhled na Aarhuský záliv a spadala do zcela jiné cenové třídy než Rinin dvoupokojový byt v Trøjborgu. Rina zaklepala na vstupní dveře, ale nic se nedělo. Vešla tedy do domu a pokračovala do ateliéru v prvním patře.

„Aha, tak tady jsi.“

„Ano, tady jsem.“

Mimi na sobě měla plášť posetý barevnými skvrnami a mohla by jít rovnou na focení do nějakého módního časopisu. V ruce držela štětec, na stole ležela paleta se zelenými a modrými fleky.

Na malířském stojanu bylo připevněné plátno se stejnými barvami jako na paletě a také s přibližně stejným vzorem. Z hloubi domu se ozývala televize. Určitě zdola ze zimní zahrady.

Z prvního patra bylo přes dvě další řady domů vidět přímo na pláž. Zahlédla kajak, jak bojuje s bočním větrem. Rybář v gumákách až do pasu stál ve vodě a čekal, až ryby začnou brát. Rina nasadila doktorský tón.

„Tak co ti chybí? Máš problémy s plícemi?“

Její matka chovala k lékařům velký respekt. Když měla Rina zrovna náladu štourat se detailně ve svém nitru, říkala si, jestli přesně to nebyl ten důvod, proč šla na medicínu.

Mimi si položila ruku na prsa.

„Sípavě dýchám.“

„A větráš si tu pořádně?“

Rina začíchala.

„Výpary ze všech těch barev ti moc neprospívají. Chodíš vůbec na procházky?“

Mimmi klepla štětcem o plátno, pak ho odložila.

„Jsem příliš unavená na to, abych někde trajdala.“

„Nesmíš se odbývat s jídlem.“

„Nemůžu skoro nic pozřít. Asi mám horečku.“

Rina to pochopila. Její matce se nechce na tu recepci. *Nevadí*, řekla si sama pro sebe, vědoma si nepříjemného faktu, že jde o Mimino oblíbené slovo.

Nic nenaznačovalo, že by matka měla být nemocná. Na obličej nechyběl dokonalý make-up a její tělo bylo na jednášedesátiletou dámu v perfektním stavu. Dobře udržované, pečlivě upravené, kvalitně oblékané. Mimin obličej byl jedním z mála, které se Rině opravdu zavrtaly do paměti a které by rozpoznala kdekoli na planetě.

„Tady to máš.“

Vyndala z batohu věci z lékárny.

„Měla by sis změřit teplotu.“

„Až odejdeš, změřím si ji,“ slíbila Mimi. „Dáš si čaj?“

Zaváhala a přemýšlela, jak se z toho vyzout. Ale něco v Mimině pohledu ji přimělo říct:

„Dám si, ale musím ho vypít rychle.“

Fungovalo to jako takový jejich rituál. Rina musela čaj sama udělat a také připravit na talíře koláčky z pekařství. Musela rovněž prostrít stůl v zimní zahradě. Její matka si sundala plášť, pověsila ho na malířský stojan a pak společně sešly dolů.

„Povídej, co je nového na klinice,“ řekla Mimi a zároveň roztáhla bílé záclony, aby se dovnitř dostalo víc světla.

Opravdu tu běžela televize. Zprávy na TV2. Mimi často používala televizi jako svého společníka, ale teď popadla dálkové ovládání a vypnula zvuk.

„Můžeš tam za mnou přijít,“ podotkla Rina. „Nikdo by tě tam nepokousal.“ Mimi vyndala kapesník a diskrétně se vysmrkala. Dávala při tom pozor, aby si nepoškodila make-up.

„To je ono. To nachlazení. Rozjela se mi z něj bronchitida.“

Zakašlala a usadila se na gauč s elegantně překříženýma nohama. V televizi běžely záběry na skleněnou fasádu. Text v liště oznamoval: „Mrtvý lezec v Aarhusu.“

Rina beze slova zírala na obrazovku. Mimi si zprávy také všimla a dala televizi nahlas. Reportér mluvil do mikrofону, za zády se mu jako pozadí vypínal Hranol.

Právě na tento mrakodrap dnes v noci po skleněné fasádě vylezl tajemný aarhuský umělec, který si říká Private Eye, a umístil sem své dílo.

Kamera přešla na Rininy plakáty a novinář pokračoval:

„A právě tady došlo přibližně ve stejnou dobu ještě k další události: ze sousední patnáctimetrové budovy spadl mladý muž a zabil se. Jeho tělo našel dole na chodníku muž projíždějící tudy na kole do práce. Policie hledá svědky...“

„To je něco strašného,“ komentovala zprávu Mimi.

Rina také chtěla říct něco vhodného. „Já jsem tam přece byla,“ to by tak odpovídalo. Ale místo toho se zadívala do svých vlastních očí vyvěšených na Hranolu a ucítila prudkou žaludeční nevolnost.

„Může to být on?“ zeptala se Mimi. „Je to on, ten mrtvý?“

Rina se kousla do rtu a ucítila na jazyku chuť vlastní krve.

„To nebude on,“ vypravila ze sebe.

„Ale kdo to tedy je?“ ptala se dál Mimi bez stínu podezření v hlase.

Pak se jí rozzářil obličej.

„Možná je to někdo, kdo se toho pravého Private Eye jenom snažil napodobit. Snažil se být stejně dobrý, ale neměl na to.“

Rina se nad tou možností zamyslela. Znělo to docela přesvědčivě. V každém případě by se tím celá věc vysvětlila, i když to nebylo hezké pomyšlení.

Kamera znovu ukázala oba plakáty, které Rina vyvěsila. Zezdola působila budova Hranolu až závratně vysoká. Mimi se předklonila a pozorně se zadívala na televizní obrazovku.

„Stejně je to neuvěřitelný.“

Ukázala na televizi.

„Jen se na to podívej. Nechápu, jak se mu to mohlo už tolikrát podařit.“ Mimina obdivná slova určená Private Eye byla pro Rininy uši většinou rajskou hudbou.

Dneska ale ne.

„Mami, vždyť tam umřel ten mladej kluk. Cokoliv dalšího je přece nepodstatný.“

Sotva to dořekla, hned ji plný význam těch slov zasáhl jako bumerang. Ve světle úmrtí toho mladíka působila její vlastní akce jen jako hloupá provokace.

„No jo, umění je vždycky nepodstatný,“ pronesla její matka. „Je mi toho chlápka, toho umělce docela líto, protože lidi si zapamatují spíš tu nešťastnou událost.“

„Proč si vlastně myslíš, že to musí být muž?“

Mimi ukázala na televizi.

„Podle mě by tam ženská nedokázala vylézt.“

Rina ale znala kromě sebe a Steffi ještě pár dalších, které by to zvládly. Chodily spolu lézt už někdy od puberty. Ale do téhle části jejího života nedostala Mimi nikdy pozvánku.

Nakonec se spokojila s reakcí: „Je i spousta žen, co jsou v tom dobrý.“ Mimi zakroutila hlavou.

„A ta jeho sebedůvěra. Jeho troufalost. To jsou přece vyloženež mužské záležitosti.“

„A co jeho umělecký styl?“

Nebylo to poprvé, kdy se takhle zeptala. Proč jen je to pro ni tak důležité? Reportáž skončila. Teď mluvili o Aarhuském divadle a projektu Město kultury 2017. Mimin zájem o dané téma byl stejně přelétavý jako u televizních zpráv. Položila si ruku na prsa.

„Jako kdyby mě tady něco tížilo,“ pronesla.

„Špatné svědomí,“ řekla málem Rina a cítila, že se to týká i jí samotné. Měla by teď jít na policii? Ale nic přece neviděla ani neslyšela. Ano, byla přepadená, ale to přece nemělo s tím smrtelným pádem nic společného.

Otevřela batoh a vystrachala z něj stetoskop, protože věděla, že přesně na to Mimi čeká. Poslechla si matčino srdce a plíce. Zněly, jako kdyby jí bylo třicet. „Nic ti není.“

„A co tlak?“

Rina šla do obývacího pokoje pro tlakoměr. Ze zdi nad příborníkem se na ni díval šestiletý Tommy a roztomile se usmíval. Kdysi byl součástí jejího života, a ta mezera se doteď nezaplnila. Hned se dostavil dobře známý pocit viny. Mimi to samozřejmě udělala schválně. Poslala ji do obývacího pokoje, aby se té fotce nemohla vyhnout. Jako by toho na ni dneska už nebylo dost.

Když se vrátila k Mimi, zatnula zuby a křečovitě sevřela v ruce manžetu tlakoměru.

„Uf, není tu trochu vedro?“

Mimi vyfoukla proud vzduchu, až jí vlasy na čele zatancovaly kankán.

„To bude asi tou tvou teplotou,“ zareagovala Rina a myslela to ironicky.

„Vidíš, to asi jo,“ souhlasila Mimi.

Krevní tlak měla jako čtyřicetiletá.

„Jsi ve formě. Odpoledne můžeš klidně dorazit.“

Daly si koláčky a vypily čaj. V televizi se mezitím vrátili k Hranolu. Rina poznala realitního magnáta Larse Lindebjerga. Novinář mu strčil buclatý mikrofon až pod nos. Rozhovor probíhal přímo před budovou. Jednou z mnoha, které mu patřily.

„Je to hrozné neštěstí,“ řekl, když se ho ptali na události dnešní noci. „Ale věděl jsem, že se něco podobného dříve či později stane. Ať už je ten Private Eye kdokoliv, už dávno ho měli zastavit. Za prvé je to, co dělá, šíleně nebezpečné. A za druhé je to nelegální.“

Pořekadlo o potrefené huse se potvrdilo, Riny se jeho slova dotkla. Odpověděla by mu, že jí nejde o překračování zákona. Nebo to alespoň není její hlavní cíl. Ale ty budovy prostě stojí venku, ve veřejném prostoru. A jsou jejím malířským plátnem. Nechtěla na svém umění vydělávat peníze jako Mimi a jí podobní. Zajímalo ji jen a pouze samotné umělecké vyjádření.

„Je to jenom plakat,“ řekla nahlas muži v televizi. „Odpadne hned po prvním dešti.“

Pro jednu s ní Mimi souhlasila.

„Lindebjerg musí dbát na svou image,“ podotkla. „Ale mohl by ukázat trochu víc velkorysosti. Aspoň se díky tomu o Aarhusu víc mluví v médiích.“

Novinář se zeptal:

„Co se podle vás bude dít dál?“

Lindebjerg potřásl hlavou.

„Samozřejmě očekávám, že tu bude všechno uvedeno do původního stavu a že policie zjistí, co se tu ve skutečnosti vlastně stalo.“

Rina se usilovně snažila rozpomenout. Viděla nebo slyšela u Hranolu něco důležitého? Zaznamenala nějaký pohyb ve tmě, když balila lano do batohu a šla ke kolu? Slyšela něco, co mohlo připomínat zvuk padajícího těla?

Ale nevybavovalo se jí nic jiného než svištění větru kolem obličeje, když jela na kole domů, a pak to přepadení v přístřešku.

Jela domů, aby se převlékla, a pak uháněla na kole na kliniku, kam dorazila tak akorát včas, aby stihla na papírové talířky naaranžovat drobné občerstvení a připravit nápoje. Dvě minuty poté, co skončila, začali dovnitř proudit první hosté. Za další čtvrt hodinu byla místnost plná slavnostně naladěných lidí snažících se vybalancovat talířek v jedné ruce a skleničku ve druhé. Snažila se rozeznávat obličejy jeden od druhého. Mohl by se v tom davu schovávat? Byl by tak opovážlivý?

Za chvíli se dala trochu dohromady, procházela mezi hloučky, tu a tam se snažila konverzovat, ale držela se hlavně lidí, které znala. V hlavě jí pořád dokola běžela reportáž ze zpráv TV2. Samozřejmě že Private Eye bude s tím mrtvým spojován, ať už existovala nějaká souvislost, nebo ne.

Na chvíli se zastavila a opřela se o okenní parapet, skleničku v ruce. Lidé kolem jí začali splývat v rozmazanou masu. Mladíkova smrt ji trápila víc, než si byla ochotná přiznat. Kromě toho měla pořád pocit, že jí někdo drží u krku nůž. Připadala si, jako kdyby se zasekla na laně uprostřed útesu.

Poslední rok jí přišel jako na horské dráze: dočasná pracovní pozice v Åbyhøj, nemoc Astrid Aabosové a její smrt o několik měsíců později. Koupě Astridiny licence na provozování lékařské praxe. Pak nastaly těžké časy, protože byla na spoustu pacientů úplně sama. Musela řešit různá nedorozumění. Na poslední chvíli revidovat chybná rozhodnutí. Žila pod velkým tlakem a práce jí připadala jako zrychlený film.

Licence se jí hodila, když Erik a Malene z jejího kruhu na medicíně potřebovali ještě jednoho lékaře pro svoji novou kliniku v ulici Høegh Guldbergs Gade. A povedlo se! Teď ve věku třiceti šesti let spoluvlastní malou kliniku – spolupráce lékařů Jungersena, Kochové a Svane-Dissingové se stala realitou.

Najednou jí k nosním dírkám doputovala dobře známá vůně, což jí přerušilo tok myšlenek. Na ten zvláštní sladce citrusový odér byla zvyklá už spoustu let. Připomínal jí letní šaty, mořský vánek a dvě mladé studentky medicíny na cyklistické vyjížďce do Bellevue.

„Blahopřeju, máte to tu fakt úžasný!“

Mette přišla až k ní a objala ji. Pak Rinu pustila a začala se rozhlížet po místnosti. Kontury jejího obličeje se tím rychlým pohybem rozpily a vůně se začala ještě intenzivněji šířit prostorem.

„A je tu tolik světla. Je to vážně úspěch.“

Přišla k nim mladá dívka s tácem plným sklenic sektu, který držela na otevřené dlani. Mette si jednu skleničku vzala.

„Ty jsi vždycky věděla, co chceš,“ řekla Rině.

„Jako že chci dělat praktickou doktorku?“ zeptala se Rina.

Mette přikývla.

„Já bych se zbláznila strachem. Musíš toho tolik vědět o... tolika věcech.“

„To ty musíš přece taky.“

Mette právě dokončila svoje postgraduální vzdělání jako neuroložka.

„Ano, v rámci svého oboru. Ale ten obor je přece jen úzce vymezený. Ty musíš fungovat jako psycholožka, gynekoložka a já nevím co ještě, a to všechno zároveň. To je něco šíleného. A taky musíš být schopná postarat se o akutní stavy. A tak dále.“

Mette ji poplácala po rameni a usmála se.

„A tak dále, jasně,“ opakovala Rina.

Přerušila je žena ve středním věku, která si k nim prorazila cestu. Měla krátké šedobílé vlasy. Ani tlustá, ani štíhlá – ani tmavá, ani světlá. Žádná varující vůně, žádné nápadné oblečení, jen obyčejný béžový kalhotový kostým a tenký zlatý řetízek.

„Blahopřeji, Katarino, máte to tu opravdu pěkné!“

Rina se pokusila ženu poznat podle hlasu, i ten byl ovšem bezvýrazný. Pokusila se na jejím obličejí nalézt alespoň malou jizvu nebo mateřské znaménko. Ale nic, vůbec nic.

„Moc děkuju,“ vykoktala. „Taky jsme se s tím dost natrápili.“

Mette ženě rychle podala ruku.

„Mette Kokkedalová. Jsme s Katarinou kamarádky ze školy.“

Žena stisk automaticky opětovale.

„Annelise Schiødtová.“

Významně zamrkala. „Už dlouho se u Katariny léčím.“

No jistě! Annelise! Jedna z věrných pacientek z Åbyhøj. Chronický střední katar. Zpomalený metabolismus, ale úspěšně zaléčený Eltroxinem. Před čtyřmi lety byla na operaci prsu, bere Letrozol. Teď někdy jí bylo šedesát. Byla jedním z pacientů, kteří ji následovali na novou kliniku, i když to měli blíž do staré ordinace, kde teď byl jiný lékař.

„Jsem ráda, že jste mohla přijít, Annelise.“

Rina jí nabídla skleničku bublinek, chvíli postály a společensky konverzovaly.

„Tak to bylo o vlásek,“ řekla si, když Annelise Schiødtová v davu objevila svého známého a spokojeně za ním odplula. „Díky za pomoc.“

Mette na ni mrkla.

„V pohodě. A teď mi něco řekni o tom svém příteli.“

Rina uvažovala, jak se z toho vyvléknout, ale nic ji nenapadlo. Sama přece předtím o Robertovi pořád mluvila.

„Možná se tu později na chvíli staví. Má toho dneska hodně.“

„Opravovat lidem srdce,“ zasnila se Mette. „To je romantika.“

Rina podotkla:

„No já si myslím, že kardiochirurgie musí být ten nejmíň romantický medicínský obor ze všech, snad kromě operování hemoroidů nebo stomie.“

Mette pozvedla obočí.

„Tak proč ses do něj zamilovala? Je hezkej? Šarmantní?“

„Má prachy.“

„Ty pro mě nejsou důležité.“

To nebyly ani pro Rinu.

„No, byl hodně vytrvalej,“ dodala.

To byla alespoň pravda. Kurýři jí nosili kytice rudých růží. Dostávala mraky esemesek a mailů. Nešetřil ani něžnými dotyky. Všechno to působilo trochu naivně. Ale udělalo na ni dojem, že k tomu všemu našel odvahu.

„Pojď, provedu tě tu.“

Zamířily směrem ke dveřím vedoucím na chodbu, v ruce pořád ještě držely skleničky.

„No a je to konečně ono? Je to láska? Povedlo se snad nějakému muži udržet si tvůj zájem déle než dvacet vteřin?“

Rina by se odpovědi nejradši vyhnula.

„No tak známe se jenom pár měsíců...“

Mette na ni mrkla.

„Jasně. Ale někam to přece směřuje, ne?“

Ta otázka v Rině vyvolala dobře známý nepříjemný pocit. Snažila se ho ze všech sil potlačit.

„Kdo ví?“ odpověděla nakonec. „Uvidíme, co bude.“

Mette si začala pobrukovat svatební pochod, sáhla po kanapce s foie gras a po další s konfitovaným kachním masem. Rině to připomínalo paštiku a vepřovou huspeninu, ale pravdu se dozvěděly z malé mosazné cedulky.

„Chutná to naprosto božsky,“ zamumlala Mette. „U koho jste objednávali catering?“

Rina neměla ponětí. Mette ji štouchla loktem.

„Je mi jasný, že zrovna kanapky tady asi nemáš úplně na povel.“

Rina se usmála. Mette měla pravdu. Na luxusní delikatesy opravdu neměla buňky.

„Dodala nám to jedna restaurace, kterou doporučil Robert.“

Než stihla Mette říct něco sarkastického, zatáhla ji Rina do místnosti sester a ukázala jí nové měřicí přístroje, supermoderní mikroskop a celou soupravu na krevní testy. Předvedla skříňku určenou na vzorky moči, která šla otevírat i z toalety. Najednou nutně potřebovala mluvit o něčem jiném než o Robertovi.

Mette přešla do šepotu.

„Byl ten podíl tady drahý?“

Rina se přizpůsobila jejímu šepotu.

„Stálo mě to skoro dva miliony.“

Mette nevypadala překvapeně. Za kliniku v centru města to bylo odpovídající, to věděly obě.

„Pomohla ti Mimi?“

„S penězma? Zbláznila ses?“

Od matky nikdy nepřijala víc, než bylo absolutně nezbytné.

„Vzala jsem si půjčku u Lékařské penzijní banky. Za deset let ji budu mít splacenou, pokud všechno půjde tak, jak to mám naplánovaný, a neskončím s flastrem za nějaký léčebný pochybení.“

Mette ji objala.

„Tak to máš perfektní. Myslím tím tu nezávislost.“

Mette sama si vypůjčila peníze od rodičů a neobešlo se to bez konfliktů.

„Až na tu banku. Na té jsem závislá docela dost.“

„No, tak teď pojďme k něčemu šťavnatějšímu,“ změnila Mette téma. „Vyprávěj mi o Robertovi.“

Rina si v duchu povzdechla. Ale mohla si za to sama.

„A co chceš vědět?“

Dala si doušek crémantu. Bublínky ji dráždily v puse. Strašně si přála, aby mohla Mette vyprávět o muži s nožem, ale takové kamarádky zase nebyly. Její život byl rozdělený do boxů.

„Kde jste se seznámili?“

Mette roztočila sekt ve skleničce a pak ji celou dopila.

„Na konferenci o angioplastikách.“

„Jak exotické,“ komentovala to Mette.

Stalo se to před dvěma měsíci. Cítila se tehdy osaměle a trochu neohrabaně, jako vždycky na podobných akcích. Robertovy úmysly byly zjevné. Rozhodně si nemohla stěžovat, že by byl nesmělý. Objednával jí drinky, aniž by se na cokoliv ptal, a vytáhl ji na taneční parket, i když tam v tu chvíli nikdo jiný nebyl.

„Takže láska na první pohled?“

„Líbilo se mi, že směřoval jasně k cíli. Neztrácel čas nesmysly.“

A neztrácel čas ani tehdy, když ji později doprovodil na pokoj.

„Řekli jsme si, že spolu budeme chodit, hned po první noci. Možná to bylo trochu brzy.“

„Brzy?“ zeptala se Mette.

„Těžko se to vysvětluje.“

Hlavní náplň jejího života teď tvořilo něco jiného.

„Jak jsem ti popisovala, nechyběla mu vytrvalost.“

Povedlo se mu ji rozesmát, už asi ale nepamatovala čím. Nicméně se mu tím tak trochu podařilo narušit skořápku vlastní důležitosti.

„A taky dobře tancuje.“

Vytáhla Mette ven na chodbu a chtěla jí ukázat svoji ordinaci, ale najednou si všimla, že se k nim někdo blíží. Na celém světě by se jen těžko hledal muž, který by se pohyboval s větší sebejistotou a samozřejmostí než Robert. Až neuvěřitelně z něj vyzařovala fyzická i duševní nadřazenost. Jeho dlouhé atletické nohy si vykračovaly po podlaze, jako kdyby šlo o hlavní ulici městečka v nějakém westernu. K tomu protáhlý obličej s pravidelnými ostrými rysy a výrazná brada. Vypadal jako úmyslně naddimenzovaný obrys postavy nakreslené pro zrakově postižené. To vše bylo podtrženo oříškově hnědým italským oblekem a proužkovanou kravatou v jemně zlatých tónech.

„Ty jó,“ stihla Mette zašeptat.

Rina je navzájem představila. Kamarádka ze studií a muž jejího života.

Šarm z něj přímo tryskal, když Mette přátelsky objal.

„Tolik jsem toho o tobě už slyšel,“ řekl jí.

Rina si říkala, jestli se mu o Mette někdy vůbec zmiňovala. Přece jen spolu zatím s Robertem byli dost krátce.

„Ahoj, miláčku.“

Políbil ji na ústa.

„Mám pro tebe dobrou zprávu. Zítra přijedou naši. Objednal jsem do Substance stůl pro čtyři na sedmou hodinu.“

Možná to byla jenom Mette, kdo si všiml jejího zaváhání.

„Aha, no... perfektní.“

Pokusila se udržet masku úsměvu dlouho, aby na ní nic nepoznala.

Ale nijak zvlášť netoužila po čtyřech hodinách strávených ve společnosti potenciální tchyně a tchána nad sedmi chody jídla.

„Je to kus,“ vyjádřila se Mette, když Robert zmizel v davu hostů za kolehou, s nímž si teď něco vykládal v rohu místnosti.

„A co tvoje máma? Ta nedorazí?“

Rina se pokusila o úsměv:

„Ale, vždyť ji znáš. Její nemoci jsou vždycky vážnější než těch ostatních.“

Když později dorazila domů a Chung jí přinesla ještě jednu misku nudlové polévky, zapnuly si k jídlu televizi. Po zprávách o Sýrii, rozpadu koalice a požadavcích různých stran pravicového bloku byla znovu odvysílána dopolední reportáž o nešťastné události u Hranolu. Tentokrát doplněná o informaci, že policie vydala zprávu o totožnosti mladého muže a že jeho úmrtí je vyšetřováno jako podezřelé.

„A do prčic,“ komentovala to Rina.

„To nevypadat dobře,“ dodala Chung vážně.

„To tedy ne. Jak to může být podezřelý? Pády z výšek jsou přece docela běžný.“

Chung se na ni kriticky podívala.

„Počkej, ty přece vždycky říkáš, že se to nemůže stát.“

„Mně ne,“ trvala na svém. „Ale jiným se to stává.“

V hlavě se jí vynořil muž s nožem. Ale její přepadení s tím vůbec nesouvisí. Ona určitě nemá se smrtí Henrika Plesnera nic společného.

„Takže to vůbec nebyla nehoda?“

Sonjin hlas zněl, jako by seděla vedle něj na místě spolujezdce. rodiči Henrika Plesnera do Hadstenu, malého městečka kousek od Aarhusu. Viděla v televizi aktualizovanou reportáž.

„To ještě nevíme,“ odpověděl opatrně.

Jelikož byl jejich otec penzionovaný policejní vyšetřovatel, dobře věděla, že jí Stanek nemůže nic víc prozradit. Změnila téma:

„Ale dneska večer přijdeš, že jo?“

„Jasně. Má Joffrey nějaké speciální přání?“

Otec měl narozeniny a on doteď na dárek ještě ani nepomyslel.

„Jsem si jistá, že by chtěl, abys přivedl děti.“

S Johannou se předtím dohodl, že si dneska Asheho a Sofii vyzvedne. Ale pak mu zavolala a řekla mu, že byli pozvaní na grilování k tomu novému sousedovi, který má náhodou dvě děti ve stejném věku.

„Nejde to. Bude mu muset stačit nějaká flaška.“

I jeho vlastním uším znělo divně, že děti nedorazí na otcovu narozeninovou oslavu. Rozvod proběhl teprve nedávno a ještě si nezvykl, že se svými dětmi nebydlí.

„Těšili jsme se, že je uvidíme.“

To on taky.

„Tak příště.“

Sám už se těšil na večer strávený s rodinou. Od té doby, co s Johannou nebyli spolu, probíhalo na této frontě všechno tak nějak víc v klidu.

Právě domluvil se Sonjou, když mu zavolal strýc Kristoffer:
„Mám problém. Potřebuju akutně tři chlapy na roubování.“

Stankovi neunikl jeho naléhavý tón. V jejich rodině si příbuzní navzájem pomáhali. Copak ho Kristoffer a Marie nepodpořili během rozvodu, když byl jeho vlastní otec tvrdý jako křemen? Ale tohle už bylo trochu moc.

„Můžeme se o tom pobavit dneska večer?“ zeptal se strýce.

„Tomu jsem se chtěl právě vyhnout. Nechtěl jsem, aby o tom věděl tvůj táta.“

Stanek nechal uplynout několik vteřin. Jeho otci bylo samozřejmě nad slunce jasné, jak to mezi ním a Kristofferem je. Ale Kristoffer měl pravdu. Neexistoval žádný důvod, proč něco takového zatahovat domů, navíc na oslavu narozenin.

„Tak se uvidíme večer,“ prolomil Kristoffer ticho, když se nedočkal žádné odpovědi. Zněl trochu zklamaně.

„Ne, počkej.“

Stanek si zamyšleně kousal nehty. Zrovna minul ceduli označující začátek městečka Hammel a zamířil na jeho hlavní třídu. Bylo pozdní léto a na farmách už s roubováním pomalu končili. Poslední část s tím spojené práce se musí udělat hned teď a bez pomocníků to nejde.

„Na pondělí ti můžu tři sehnat.“

„Věděl jsem, že se na tebe můžu spolehnout.“

* * *

Rodiče Henrika Plesnera bydleli v rodinném domku se dvěma dětmi a foxteriérem, který se Stankovi motal kolem nohou.

„Bustere, sedni,“ okřikl Hans Plesner psa rezignovaným hlasem.

Jeho manželka stála bez hnutí, jako by tam vůbec nebyla.

„Jsem na psy zvyklý,“ řekl Stanek a cítil, že se vnutil někam, kam nepatří.

Než překročil práh domu, rozhlédl se po zahradě. Největším výstřelkem, který zaregistroval, byla velká trampolína před domem. Jinak mírumilovná scénérie s domkem, zahradou a psem nijak nepřipomínala prostředí, které by si Stanek asocioval s graffiti, lezením po domech a mládím utrženým ze řetězu. Ale už dříve se poučil, že za zdánlivě zcela průměrnou domovní fasádou se může skrývat cokoli.

Posadili se v kuchyni ke stolu s výhledem na sousední dům a Ina Plesnerová všem třem nalila kávu. Třásly se jí ruce. Byla tak bledá, až se téměř ztrácela, a totéž platilo i o Hansi Plesnerovi. Oba učili na místní škole.

„Omlouvám se, že vás obtěžuji,“ řekl Stanek a cítil se trapně.

Mezi manželi se vznášelo dusivé ticho a z očí se jim dala vyčíst tíha té nejhorší tragédie, jaká se může rodičům přihodit. Stanek musel téměř násilím přerušit tok svých myšlenek, které mu pořád zabíhaly k jeho vlastním dětem. Jsou to pro něj dva cizí lidé. Nesmí se nechat jejich zármutkem příliš strhnout.

„Ale jak víte, vyšetřujeme nyní Henrikovu smrt jako podezřelou.“

Zarazil se. Nebyl schopen použít ten výraz, ale Hans Plesner ho předešel.

„Domníváte se, že ho někdo skopnul dolů?“

Stanek přikývl.

„Otisk podrážky na jeho svetru odpovídá otisku, který jsme našli na střeše té červené budovy.“

Otec zareagoval zastřeným hlasem:

„Nechápu to. Vždyť mu bylo jenom 19. Měl spoustu kamarádů.“
Matčin hlas se třásl úplně stejně jako její ruce.

„Henrika měli všichni rádi.“

Stanek si odkašlal.

„Možná byl jenom ve špatný čas na špatném místě. Není jisté, že mu to udělal někdo, koho znal.“

Viděl, že je to trochu uklidnilo. Matka objala dlaněmi hrnek s kávou. Otcova ramena ještě o trochu poklesla. Byli ponořeni v hlubokém zármutku, ale přesto našli sílu nabídnout mu kávu a koláčky. Stanek si už několikrát předtím říkal, že lidé prožívající šok mají až neuvěřitelnou vůli zachovávat dekorum. Možná proto, že to je to poslední, co jim zbylo.

„Moc toho o Henrikovi nevíme, takže doufám, že nám budete schopní pomoci. Kde bydlel?“

Matka se napůl usmála.

„Vždycky vykládal, že bydlí na gaučích u kamarádů. Říkal o sobě, že není nikde doma, ale trvalé bydliště měl pořád psané tady.“

„Co dělal?“

Rodiče se na sebe podívali. Ina Plesnerová odložila šálek s kávou a chytila svého muže za ruku, kterou měl položenou na stole.

„Upřímně řečeno, nedělal nic,“ odpověděl pak otec a zjevně měl potíže něco takového vyslovit.

„Z gymnázia ve Favrskov musel odejít ve druhém ročníku,“ pokračoval Hans Plesner. Jeho ženě stékaly po tvářích slzy.

„Pak se chytil nějaké pouliční party. Několikrát ho přistihli při nelegálním graffiti.“

„Ale nešlo o nic vážného,“ přerušila manžela Ina Plesnerová a dvěma prsty si otřela slzy. „Rozhodně v tom nefigurovalo žádné násilí.“

„Ne, to ne, žádné násilí,“ zopakoval otec.

Stanek na chvíli přerušil další vyptávání. Chytili se za ruce, utírali si slzy.

„A co Henrikovi sourozenci?“

„Freja a Jannik dneska nešli do školy. Jsou nahoře ve svých pokojích,“ odpověděla matka.

„Mohl bych si s nimi na chvíli promluvit?“

Dívce bylo dvanáct. Ve džínách a tričku s motivem z nějakého seriálu nijak nevybočovala z představy o běžné školačce jejího věku. Chlapci muselo být tak patnáct. Měl na sobě těsné černé kalhoty, přehnaně velkou mikinu a basketbalovou čepici kšiltem dozadu s nápisem ‚Break Rules‘.

„Chodil jsi někdy s Henrikem do města?“ zeptal se Stanek chlapce.

Dívka se tvářila nepřístupně a přivinula se k matce, která ji jednou rukou objala. Její bratr stál s rukama v kapsách.

„Jo, párkrát.“

Zamumlal odpověď a zabodl pohled do stolu.

„A kde přesně jste byli?“

Jannik pokrčil rameny. Vzhlédl ke Stankovi zpod svých vlasů, které mu padaly přes čelo. Stankovi připadalo, že v jeho očích vidí bolest a zároveň odpor, kombinaci možnou jen u zranitelného teenagera.

„Všude možně.“

„Kde jste byli naposled?“

Jannik si povzdechl.

„V Gellerupu. Je tam lezecký klub.“

„Víš, kde Henrik bydlel?“

„Ne.“

„Byl tam s vámi ten den ještě někdo... kdy to vlastně bylo?“

Matka ožila.

„To bylo v sobotu, ne? Jak jste jeli s tátou do města?“

Jannik přikývl a vypadal, jako kdyby chtěl utéct z místnosti, zamknout se nahoře ve svém pokoji a pustit nahlas muziku, aby ho nikdo neslyšel brečet.

„Ještě s námi byl Kasper.“

„Kdo je Kasper?“

Rodiče ho zjevně neznali. Všichni se dívali na Jannika, ale odpověděla dívka:

„Má kapelu. Jmenují se Faster.“

Jannik přikývl.

„Kde je najdu?“

„V tom kulturním centru na bývalém nákladovém nádraží v Aarhusu. Jsou tam zkušebny.“

„V Henrikově batohu jsme našli tři spreje s barvami. Nevíte, odkud je měl?“

Jannik odpověděl:

„Je na nich napsáno Molotov?“

„Ano.“

„Tak v tom případě o nich něco vím.“

„Jsem někde venku a maluju... ale nevzdávejte to, brzy zase otevřeme.“

Nápis byl vyvedený černým fixem na kusu lepenky a pověšený na dveřích. Ten obchod se jmenoval Snitch a prodával barvy. Měl s nadsázkou řečeno velikost krabice na boty, ale byl opevněný jako Fort Knox. Dveře chránily mříže a jejich sklo bylo polepené samolepkami ‚Vzájemná ochrana sousedů proti krádeži‘ a ‚Objekt je zajištěn proti krádeži‘. Také tam byl vyvěšen nápis ‚Kouření zakázáno‘ a dopravní značka Stop přemalovaná graffiti nápisem, který nemohl přečíst. Stanek vzal za dveře, ale ty byly samozřejmě zamčené.

Po návštěvě rodiny Henrika Plesnera se vydal do míst, kde byl Henrik zjevně častým návštěvníkem.

„Institut pro (X)“ byl projektem místní radnice. Dala areál vedle bývalého nákladového nádraží k dispozici kreativním duším, které použily všechno, co tam našly, a vybudovaly malé umělecké dílny, obchůdky, a dokonce i byty. Stanek tam nikdy předtím nebyl, ale když se prošel kolem obydlených přepravních kontejnerů s předzahrádkami a kolem roztodivných stánků a stavebních buněk, dospěl k závěru, že areál připomíná zmenšenou verzi kodaňské Christianie. Chyběla jenom Pusher Street a sociální problémy.

Zmíněný obchod se samolepkami na dveřích byl zjevně nedílnou součástí celého konceptu. Člověk si tam mohl koupit sprej s barvou, když potřeboval oživit a ozvláštnit nějaký místní obytný kontejner nebo zeď. Stankovi ovšem bylo jasné, že některé ze

zakoupených barev jsou používány i k nelegální činnosti. Někteří mladí lidé se zjevně domnívali, že nejlepší věc na světě je nasprejovat svůj graffiti podpis, *tag*, na novou tramvajovou soupravu nebo na nějakou pěknou fasádu. Ale o to už se budou muset postarat jiní. Jemu tady teď nešlo o graffiti, ale o vraždu.

„Dobrý den. Čekáte tu na mě?“

Stanek se otočil a uviděl přátelský úsměv muže, potetovaného po celém těle. Měl trochu zpěvavý přízvuk.

„To je váš obchod?“

Muž vytáhl svazek klíčů a začal odemykat.

„Jasný. Jak vám můžu pomoci?“

To bude Švéd nebo Nor, pokusil se uhodnout Stanek, který nebyl zrovna přeborník na přízvuky. Vešli do prostoru připomínajícího garáž pomalovanou graffiti. Na většině polic stály nejrůznější spreje s barvami. Zbytek vyplňovaly sladkosti, chipsy a limonády.

Muž podal Stankovi ruku.

„Ray Karlsson.“

„Helge Stanek. Od policie.“

Karlsson ani nemrknul, udržel si na obličejí přátelský výraz.

„Aha,“ řekl jenom a zopakoval svou předchozí otázku:

„Jak vám můžu pomoci?“

„Znáte mladého muže jménem Henrik Plesner?“ Karlssonovi obličejem přelétl výraz poznání. Přikývl.

„Samozřejmě. Mohlo mi to dojít.“

Odněkud vytáhl starou malířskou stoličku celou od barev a položil na ni polštářek.

„Posaďte se.“

Stanek si opatrně sedl. Stolička se pod jeho devadesát kilogramy jen taktak nerozpadla. Karlsson se posadil na stůl.